

Az a bizonyos „tövis” – Abonyi Sándor

Pál (korábbi nevén Saul) egy nagyon képzett, buzgó, eltökélt fiatalember volt. Egyetlen baj volt csak vele, hogy Jézus Krisztus ellensége volt. Eltökéltségét és buzgalmát mi sem jelzi jobban, minthogy ő volt az, aki István halálra kövezésekor annak köpenyét a kezében tartotta és később a főpapoktól kért írásos felhatalmazással halálra üldözte az első keresztyéneket. Éppen egy ilyen úton volt Damaszkusz felé, amikor Jézus mennyei szózat és nagy világosság kíséretében „bemutatkozott neki”:

„Saul, Saul! Miért kergetsz engem?” (Ap.csel. 9.4)

Ez olyan drámai beavatkozás volt Pál életébe, hogy azonnal így kérdezett vissza:

„Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem?” (Ap.csel. 9.6)

A túlbuzgó, ádáz ellenségből egy pillanat alatt Jézus aláztos szolgája lett! Isten így meg tudja egy pillanat alatt változtatni egy ember életét!

Saul a nagy fényjelenségtől megvakult és három napig nem látott. A vele valók kíséretették őt. Nehéz elképzelni, hogy mi mehetett végbe Saul lelkében a három nap alatt. Az Úr elküldte Saulhoz Anániás nevű tanítványát, hogy Saul visszanyerje a látását és beteljesedjen Szent Szellemmel. Saul csodálatos módon meggyógyult és azonnal be is merítkezett. Buzgalmát és eltökéltségét mi sem bizonyítja jobban, hogy amint meggyógyult olyan buzgón kezdte hirdetni az örömhírt, hogy a júdaista zsidók meg akarták őt ölni. Az üldözőből egy pillanat alatt üldözött lett. A tanítványoknak kellett őt Damaszkuszból kimenteni, hogy megmentésük az életét. Jézusnak szüksége volt egy ilyen buzgó, eltökélt emberre, aki így már hasznos eszközzé vált az Ő számára.

A későbbi Pál hatalmas munkát végzett az akkori Római Birodalom négy tartományában. Sok gyülekezet alapját rakta le és később gondoskodott is róluk. Isten hatalmas kijelentést adott neki ehhez, hogy hatékonyan tudja végezni Istentől kapott megbízatását: hirdetni az Ő nevét, pogányok, királyok és Izrael fiai előtt.

Később Pál úgy emlékezik vissza saját munkájára, hogy többet munkálkodott, mint a többi 12 apostol együttvéve, és valóban így igaz. Ő volt az, aki a kapott szellemi kijelentések alapján az Újszövetség szellemi alapjait lefektette, amihez jól fel tudta használni a „Gamáliel lábánál” végzett tanulmányait, jóllehet később mindent „kárnak és szemétnak” minősített a korábbi életéből.

Tisztában volt vele, hogy a tanulmányai, a képessége, a kapott kijelentések és az elvégzett munka alapján lett volna mivel dicsekednie, de mégsem tette, mert „tövis” adatott a testébe, hogy el ne bizakodjon. Rájött, hogy Isten kegyelme mindenre elegendő. Maga később így ír minderről:

„Ismerek egy embert a Krisztusban, aki tizennégy évvel ezelőtt (ha testben-e, nem tudom; ha testen kívül-e, nem tudom; az Isten tudja) elragadtatott a harmadik évig. És tudom, hogy az az ember, (ha testben-e, ha testen kívül-e, nem tudom; az Isten tudja),

***Elragadtatott a paradicsomba, és hallott kimondhatatlan beszédeket, amelyeket nem szabad embernek kibeszélnie. Az ilyennel dicsekszem; magammal pedig nem dicsekszem, ha csak az én gyengeségeimmel nem. Mert ha dicsekedni akarok, nem leszek esztelen; mert igazságot mondok; de megtürtőztetem magamat, hogy valaki többnek ne tartson, mint aminek lát, vagy amit hall tőlem. És hogy a kijelentések nagysága miatt el ne bizakodjam, tövis adatott nékem a testembe, a Sátán angyala, hogy gyötörjön engem, hogy felettébb el ne bizakodjam. Ezért háromszor könyörögtem az Úrnak, hogy távozzék el ez tőlem; És ezt monda nékem: **Elég néked az én kegyelmem;** mert az én erőm erőtlenség által végeztetik el. Nagy örömet dicsekszem azért az én erőtlenségeimmel, hogy a Krisztus ereje lakozzék én bennem.*” (2 Kor 12:2-9).**

Sokan találgatják, hogy mi volt az a bizonyos „tövis” Pál testében? Talán valamilyen betegség? Vannak, akik az átélt nagy fényjelenség következményeként a látása megromlását valószínűsítik. Mindezek találgatások, Pál azonban egyértelműen ír róla a fenti igeszakaszban, hogy mi is volt az a bizonyos „tövis” a testében.

„Hogy a kijelentések nagysága miatt el ne bizakodjam, tövis adatott a testembe, a Sátán angyala, hogy gyötörjön engem, hogy felettébb el ne bizakodjam.” (2 Kor. 12.7)

Itt látjuk egyértelműen Pál „tövisének” magyarázatát. A „tövis” szó a fizikai tövisszúrásból eredő fájdalomra utal. Nem nagy fájdalom, de kellemetlen és szétárad a testben, ami elég ahhoz, hogy a testünk gyengeségére emlékeztessen.

Tudjuk, hogy az újjászületéskor a korábban halott szellemünk megelevenedik és a gondolkozásunk (céljaink és magatartásunk) teljesen megváltozik, de a testünk továbbra is romlandó test marad. Ez a romlandó test a világ fejedelme, a Sátán számára továbbra is elérhető, és el is éri, ha teheti. Ez két esetben lehetséges: vagy mi, vagy Isten ad erre lehetőséget. Amikor kísértetünk, akkor sosem Isten kísért bennünket, hanem Isten eszközként a Sátánt használja arra, hogy megkísértsen bennünket. Ez egy szellemi törvény, ami minden újjászületett hívőre érvényes. Személy szerint más óemberi tulajdonságokból tértünk meg, de egy romlandó – kísérhető – testben élünk, amit Isten felhasznál az Ő munkájában, hogy megpróbálja az Övéit. Megtérletlen állapotunkban különböző erősségeink - vagy ahogyan mondani szoktuk „gyengéink” – voltak. Leginkább ezek az „érzékeny pontjaink” a megtérésünk után, ahol kísérhetőek vagyunk.

Pálnak a túlbuzgóság, az elbizakodottság volt az erőssége, amire testileg hajlamos volt, ezért volt szükség arra, hogy Jézus folyamatosan a testének gyengeségére emlékeztesse őt, helyet adva a Sátán angyalának, hogy testileg folyamatosan gyötörje őt. Isten így tudta elérni Pálnál, hogy ne a testi erejében bízson, hanem inkább az erőtlenségével dicsekedjen. Jézus megtanította ezzel arra is, hogy „mindenre elég az Ő kegyelme” és semmi testi erőfeszítésre nincs szükség az Ő munkájához.

Ha úgy tekintünk Pálra és az ő szolgálatára, hogy ő volt az első az Újszövetségben a több mint húsz apostol közül, akit az Úr a feltámadása után hívott el, akkor ez a folytatólágosságot is jelzi számunkra, tehát ma is érvényes. Pál esete a tövissel nem egy kivételes, speciális eset volt tehát a történelem során. Isten másoknál is alkalmazza ezt

a „módszert”, hogy „kiszolgáltassa” a testüket a Sátán angyalának, állandóan gyötörve őket, hogy megtanulják azt a legfontosabb szellemi alapelvet, hogy mindenkinek elég az Úr kegyelme. Az Ő munkája ugyanis kizárólag kegyelem által végezhető el, és semmiképpen sem testi erővel.

„Ami testtől született, test az, és ami Szellemtől született, szellem az.” (János 3:6)

Pál tövisének példájából azt látjuk tehát, hogy nem a Sátán okozott neki betegséget, hanem Isten használta eszközként a Sátán angyalát, hogy - valami módon - gyötörhesse Pál testét, testi gyengeséget okozva neki. Így volt képes maradéktalanul elvégezni szolgálatát, megfutni a pályáját, teljesen betölteni az elhívását. Isten akaratában volt tehát, hogy Pál testében „tövis” volt, amire a Sátán angyalát használta eszközként.

Hasonló esetet látunk Jób történetében is, amit sokan egy „sehova nem illő, ósdi, elrémítő - senki által nem kívánt - szenvedéstörténetnek” gondolnak. Tudjuk azonban, hogy Jób szenvedése is Isten akaratában volt és ezért Jób történetének üzenete nagyon is időszerű minden korban. Ha Isten akaratában akarunk járni, akkor fel kell ismernünk az ilyen „Isten által alkalmazott módszereket” az életünkben.

Magam is elmondhatom, hogy átérzem azokat, amikről Pál beszél. Én is elég buzgó, elszánt és önmagamban (a testi ügyességemben, képzettségemben, szellemi képességemben) bízó ember voltam, aki bízott benne, hogy mindent megvalósíthat, amit kigondol. Pálhoz hasonló drámai módon kellett Istennek az én életembe is beavatkozni, hogy jobb belátásra bírjon. Én nem vesztettem el a látásomat három napig, de tudom, miről beszél Pál, milyen valóságos megtapasztalás az, amikor az ember úgy érzi, hogy „pikkelyek estek le” a szeméről. Az újjászületésem utáni évek alatt sok betegségből gyógyított meg az Úr, de folyamatosan voltak a legkülönbözőbb testi gyengélkedéseim. Időnként, amikor megsokasodtak - és úgy éreztem több mindenben akadályoznak engem és mennyivel több mindent el tudnék végezni, ha ezek nem lennének - méltatlankodni kezdtem az Úrnak: „Uram! Ez már túl sok, mennyivel több mindent el tudnék végezni, ha nem lennének ezek a testi gyengélkedések.” Ilyenkor az Úr többször is meglepő módon kérdezett vissza? „Mi az, amit az én munkámból nem tudtál elvégezni? Meglepődtem és egy pillanatra elcsendesedtem. Hamar beláttam, hogy az Úrnak igaza van, valóban nem akadályoztak ezek a legkülönbözőbb testi gyengélkedések az Úr munkájában! Legfeljebb olyanok maradtak el, amikről én gondoltam, hogy fontos lenne. Ilyenkor én is beláttam és én is megtanultam, hogy az Úr munkájában az Ő kegyelme mindenre elegendő. Míg megtérésem előtt szerettem én is dicsekedni az elvégzett dolgaimmal, az elért eredményeimmel, most én is a testi erőtlenségemmel dicsekszem. Gondolom, hogy nem vagyok ezzel egyedül. Dicsőség Neki ezért!

- § -

Ez az írás - változtatás nélkül - szabadon terjeszthető a szerző nevének és honlapcímének megadásával: <http://keskenyut.wordpress.com>)